

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 45/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., R. K. a R. K., zastúpených zákonnými zástupcami Ing. Z. K., K., a Ing. J. K., K., právne zastúpených advokátkou JUDr. A. K., K., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Krajskou prokuratúrou v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 2118/05, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K., R. K. a R. K., zastúpených zákonnými zástupcami Ing. Z. K. a Ing. J. K., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. decembra 2005 doručená sťažnosť M. K., R. K. a R. K. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených zákonnými zástupcami Ing. Z. K., K., a Ing. J. K., K., právne zastúpených advokátkou JUDr. A. K., K., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 46

ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Krajskou prokuratúrou v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 2118/05.

Z obsahu sťažnosti a priložených listín vyplýva, že rodičia a zákonní zástupcovia svojich maloletých detí – sťažovateľov ako bezpodieloví spoluvlastníci nehnuteľnosti zapísanej na LV č. 1994 v katastrálnom území B. ako pozemok parc. číslo 821/3 – záhrada o výmere 478 m² a pozemok parc. číslo 821/4 – zastavaná plocha o výmere 122 m², s rozostavanou stavbou bez súpisného čísla darovacou zmluvou z 9. apríla 2001 previedli vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam na sťažovateľov, a to na každého v podiele 1/3. Okrem darovania touto zmluvou došlo aj k zriadeniu vecného bremena v prospech darcov, ktorému zodpovedalo ich právo užívania celých nehnuteľností, a to aj do budúcnosti po ukončení stavby a povolení jej užívania na základe príslušného kolaudačného rozhodnutia.

Rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 23 C 398/01 z 15. novembra 2001 bol zákonný zástupca – otec sťažovateľov zaviazaný zaplatiť R. V. a Ing. P. Ď. spolu 2 178 703 Sk.

Sťažovatelia uviedli, že Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 30 C 472/02 z 10. septembra 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 Co 336/04 z 15. februára 2005 určil, že vyššie uvedená darovacia zmluva o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam je voči menovaným veriteľom zákonného zástupcu sťažovateľov právne neúčinná.

Sťažovatelia sa 20. júla 2005 obrátili s podnetom na podanie mimoriadneho dovolania na generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). Ako ďalej uviedli, ich podnet doplnený o ďalšie skutočnosti návrhom zo 4. augusta 2005 bol krajskou prokuratúrou listom sp. zn. Kc 2118/05 z 27. septembra 2005 odložený.

Podľa sťažovateľov krajská prokuratúra im týmto postupom odoprela právo na spravodlivé prejednanie vecí, právo na vlastníctvo a na súdnu ochranu. V tejto súvislosti poukazujú na vady konania pred všeobecnými súdmi, kde ako maloletí účastníci neboli riadne procesne zastúpení, pretože podľa ich názoru zákonní zástupcovia ako darcovia z titulu darovacej zmluvy nemohli súčasne vystupovať v konaní za obdarovaných. Predmetný namietaný dôvod podľa nich nebol v odložení podnetu krajskou prokuratúrou vôbec zohľadnený.

Sťažovatelia v tejto súvislosti žiadajú, aby ústavný súd deklaroval porušenie ich základného práva zaručeného v čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru krajskou prokuratúrou v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 2118/05, zrušil odloženie podnetu sťažovateľov na podanie mimoriadneho dovolania z 27. septembra 2005 a vec vrátil na ďalšie konanie, priznal každému z nich finančné zadostučinenie vo výške 100 000 Sk a priznal im tiež trovy konania vo výške 129 690 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovatelia napádajú „rozhodnutie krajskej prokuratúry“ pre nepodanie mimoriadneho dovolania na základe ich podnetu, pričom tvrdia, že týmto postupom krajskej prokuratúry došlo k porušeniu ich základného práva na spravodlivé prejednanie veci, vlastníckeho práva a práva na súdnu ochranu.

Ak sa občan obráti na generálneho prokurátora s podnetom na mimoriadne dovolanie, tak mu tým nevzniká právo, aby generálny prokurátor mimoriadne dovolanie podal, ale právo, aby orgány prokuratúry jeho podnet riadne vybavili (III. ÚS 42/04).

V okolnostiach prípadu sťažovatelia vo svojom podnete generálnemu prokurátorovi z 20. júla 2005 doplnenom 4. augusta 2005 žiadali podanie mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho krajského súdu sp. zn. 17 Co 336/04 z 15. februára 2005, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 30 C 472/02 z 10. septembra 2004 vyslovujúci právnu neúčinnosť darovacej zmluvy z 9. apríla 2001, na základe ktorej previedli zákonní zástupcovia na svoje maloleté deti (sťažovateľov) nehnuteľnosti zapísané na LV č. 1944 v katastrálnom území B. (rozostavaný dom s pozemkom, záhrada), voči veriteľom otca maloletých sťažovateľov.

Z poverenia generálneho prokurátora oznámila krajská prokuratúra listom z 27. septembra 2005 sp. zn. Kc 2118/05 sťažovateľom, že na základe ich podnetu nebude podané mimoriadne dovolanie, a náležite im vysvetlila dôvody takeho postupu. Argumentujúc, že zákonní zástupcovia sťažovateľov všetky skutkové tvrdenia a právne závery prednášali v konaní o odporovateľnosť právneho úkonu a súdy sa nimi zaoberali a v odôvodnení svojich rozhodnutí aj vysporiadali, krajská prokuratúra sa stotožnila s ich závermi a v podrobnostiach na ne odkazovala.

Tým bol podnet sťažovateľov na podanie mimoriadneho dovolania v primeranej dobe riadne vybavený. Negatívny záver o dôvodoch na podanie mimoriadneho dovolania nemožno spájať s porušením sťažovateľmi označených základných práv (II. ÚS 41/01), a preto ústavný súd ich sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd navyše konštatuje, že ak sťažovatelia namietajú, že v prvostupňovom aj v odvolacom konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, v súlade s týmto ustanovením mohli sami podať dovolanie voči nepriaznivému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Z obsahu sťažnosti však táto skutočnosť nevyplýva a ani sťažovatelia to netvrdia.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o ďalších nárokoch je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľov (čl. 127 ods. 3 ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti osobitne nezaoberal.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2006